

拼音版

pinyinban

博大精深的国学经典

美妙绝伦的文学殿堂

红楼梦

Hong Lou Meng

/ 品读经典名著 / 享受美好童年 /

[清] 曹雪芹 著

孙永辉 主编

北京工艺美术出版社

hong lou meng

红楼梦

拼音版

[清]曹雪芹 著
孙永辉 主编

北京工艺美术出版社

图书在版编目(CIP)数据

红楼梦：拼音版/[清]曹雪芹著；孙永辉主编. —
北京：北京工艺美术出版社，2017.8
ISBN 978-7-5140-1253-8

I.①红… II.①曹… ②孙… III.①章回小说—中国—清代 IV.①I242.4

中国版本图书馆CIP数据核字(2017)第125281号

出 版 人：陈高潮

责任编辑：陈宗贵

装帧设计：子 时

责任印制：宋朝晖

红楼梦（拼音版）

[清]曹雪芹 著 孙永辉 主编

出 版	北京工艺美术出版社
发 行	北京美联京工图书有限公司
地 址	北京市朝阳区化工路甲18号 中国北京出版创意产业基地先导区
邮 编	100124
电 话	(010) 84255105（总编室） (010) 64283627（编辑室） (010) 64280045（发 行）
传 真	(010) 64280045/84255105
网 址	www.gmcbs.cn
经 销	全国新华书店
印 刷	北京中振源印务有限公司
开 本	720毫米×1020毫米 1/16
印 张	12.5
版 次	2017年8月第1版
印 次	2017年8月第1次印刷
印 数	1~5000
书 号	ISBN 978-7-5140-1253-8
定 价	35.00元

前言

《红楼梦》是我国四大古典文学名著之一，产生于清代，全书共一百二十回，前八十回为曹雪芹所著，后四十回为高鹗续写。

这部作品以贾、史、王、薛四大家族为背景，以贾宝玉、林黛玉的爱情悲剧为主线，以贾府的大观园为主要舞台，描绘了贾府中父子、兄弟、妻妾、主仆之间错综复杂的纠葛和冲突，反映了当时的社会状况，真实再现了当时的生活。书中所描写的虽然是些日常琐事，却将很多重大事件以及封建家族由盛而衰的过程巧妙地与之融合在一起，并创造出了一大批如贾

宝玉、林黛玉、薛宝钗、王熙凤、贾母、王夫人、探春、袭人等生动鲜活的人物形象。

这部书具有极高的文学艺术价值，是小读者们加强文学艺术修养的珍贵读物。鉴于原著中不可避免地混杂着一些封建糟粕，由小读者们自己甄别取舍确有一定难度，因此，编者本着取其精华、去其糟粕的精神，对之进行了缩写，以便更加适合小读者们阅读和欣赏。

目录

- 一、鸿蒙石转世荣国府 1
- 二、林黛玉北上进贾府 5
- 三、贾雨村乱判葫芦案 14
- 四、薛宝钗巧谈冷香丸 20
- 五、探宝钗初识金玉缘 24
- 六、王熙凤协理宁国府 30
- 七、狠凤姐弄权铁槛寺 36
- 八、因误会黛玉剪香囊 40
- 九、倾尽奢华元妃省亲 44
- 十、意绵绵宝玉说黛玉 ... 50
- 十一、听曲文贾宝玉参禅 ... 57

- 十二、宝黛偷读《西厢记》... 64
- 十三、宝玉凤姐中魔法 70
- 十四、黛玉感伤吟葬花 76
- 十五、疑金玉宝黛斗气 84
- 十六、宝黛相互诉衷肠 92
- 十七、因不肖宝玉挨父打 ... 96
- 十八、送旧帕林黛玉题诗... 100

十九、大观园众美起诗社.....105	二十六、风波起抄检大观园...144
二十、刘姥姥乐游大观园110	二十七、蒙冤屈宝玉别晴雯...149
二十一、代凤姐贾探春理事...119	二十八、悼晴雯宝玉写诗文...157
二十二、好紫鹃从旁试宝玉 ...123	二十九、贾迎春悲哀嫁错人...164
二十三、庆生辰众美齐欢聚 ...130	三十、痴黛玉绝食因哀戚.....168
二十四、贪美色偷娶尤二姐...135	三十一、贾宝玉偶失通灵玉 ...171
二十五、尤氏姐妹悲情丧命 ...139	三十二、林黛玉含恨归西天....175
	三十三、大厦倒查抄宁国府...182
	三十四、贾宝玉中举了尘缘186

yī hóng méng shí zhuǎn shì róng guó fǔ 一、鸿蒙石转世荣国府

chuán shuō nǚ wā bǔ tiān shí zài dà huāng shān wú jī yá liàn chéng le
传说女娲补天时，在大荒山无稽崖炼成了

sān wàn liù qiān wǔ bǎi líng yī kuài wán shí ér hòu lái zhǐ yòng le sān wàn liù qiān wǔ bǎi
三万六千五百零一块顽石，而后来只用了三万六千五百

kuài dān dān shèng xià le yí kuài shí tóu biàn diū zài dà huāng shān wú jī yá qīng gēng
块，单单剩下了一块石头，便丢在大荒山无稽崖青埂

fēng xià tiān cháng rì jiǔ nà shí tóu yǒu le líng xìng yīn wéi kàn jiàn zhòng duō wán
峰下。天长日久，那石头有了灵性。因为看见众多顽

shí dōu qù bǔ tiān le wéi dú zì jǐ wú cái méi néng rù xuǎn yú shì zì yuàn zì
石都去补天了，唯独自己无材没能入选，于是**自怨自**

tàn rì yè bēi hāo cán kuì hòu lái tiān gōng jǐng huàn xiān zǐ liú tā zuò le chì
叹，日夜悲号惭愧。后来，天宫警幻仙子留他做了赤

xiá gōng shén yīng shì zhě
霞宫神瑛侍者。

yì tiān shén yīng shì zhě zài xī fāng líng hé àn kàn jiàn yì zhū jiāng zhū xiān cǎo
一天，神瑛侍者在西方灵河岸看见一株绛珠仙草，

nà cǎo shòu tiān dì jīng huá zhǎng de shí fēn è nuó kě ài shén yīng shì zhě měi tiān
那草受天地精华，长得十分**婀娜可爱**。神瑛侍者每天

yòng gān lù guàn gài xiān cǎo yīn cǐ xiū chéng le nǚ tǐ zhěng tiān yóu lí zài lí hèn
用甘露灌溉，仙草因此修成了女体，整天游离在离恨

tiān zhī wài è le jiù chī mì qīng guǒ kě le jiù hē chóu hǎi shuǐ yì xīn xiǎng
天之外，饿了就吃蜜青果，渴了就喝愁海水，一心想

yào bào dá guàn gài zhī ēn xīn xiǎng wǒ shòu le tā yǔ lù de ēn huì yīng gāi
要报答灌溉之恩，心想：我受了他雨露的恩惠，应该

bào dá tā dàn wǒ bìng wú cǐ shuǐ kě huán ruò tā xià shì wéi rén wǒ yě xià shì
报答他，但我并无此水可还。若他下世为人，我也下世

wéi rén bǎ wǒ yì shēng de yǎn lèi huán tā yě biàn zú gòu le zhōng jiū yīn wéi
为人，把我一生的眼泪还他，也便足够了。终究因为

bù néng bào dá guàn gài zhī ēn yú shì nèi xīn biàn yù jié zhe yí duàn chán mián bù jìn
不能报答灌溉之恩，于是内心便郁结着一段**缠绵不尽**

de qíng yì
的情意。

hòu lái shényīng shì zhě xià shì tóu tāi dào jīn líng jiǎ fǔ chū shēng shí zuǐ
后来，神瑛侍者下世投胎到金陵贾府，出生时嘴

li biàn xián le yí kuài wǔ cǎi jīng yíng de yù suǒ yǐ jiù qǔ
里便衔了一块**五彩晶莹**的玉，所以就取

míng bǎo yù yīn wéi tā shēng de qí yì
名**宝玉**。因为他生得奇异，

zǔ mǔ ài rú zhēn bǎo zhōu suì shí fù
祖母爱如**珍宝**。周岁时，父

qīn jiǎ zhèng yào shì tā jiāng lái de zhì xiàng biàn àn
亲贾政要试他将来的志向，便按

dāng shí zhuā zhōu de fēng sú bǎi le hěn duō dōng
当时“**抓周**”的风俗，摆了很多东

xī jiào tā zhuā shuí zhī tā shēn shǒu zhǐ zhuā nà xiē zhǐ
西叫他抓。谁知他伸手只抓那些脂

fěn chāi huán jiǎ zhèng jiàn le hěn bù gāo xìng shuō
粉、**钗环**。贾政见了很不高兴，说

tā jiāng lái bú guò shì jiǔ sè zhī tú bǎo
他将来不过是**酒色之徒**。宝

yù zhǎng dào qī bā suì suī rán shí fēn
玉长到七八岁，虽然十分

táo qì dàn cōng míng yì cháng shuō de huà yě
淘气，但聪明异常，说的话也

qí tè tā shuō nǚ ér shì shuǐ zuò de gǔ
奇特，他说：“女儿是水做的骨

ròu nán zǐ shì ní zuò de gǔ ròu wǒ jiàn le nǚ ér biàn qīng shuǎng jiàn le nán
肉，男子是泥做的骨肉。我见了女儿便清爽，见了男

zǐ biàn jué zhuó chòu bī rén
子便觉浊臭逼人！”

jiǎ fǔ jiā shì xiǎn hè dāng nián zǔ shàng jiǎ yǎn jiǎ yuán bèi cè fēng wéi níng
贾府家世显赫，当年祖上贾演、贾源被册封为宁

guó gōng róng guó gōng dì èr dài róng fǔ dài shàn de qī zǐ shǐ tài jūn zài jiǎ
国公、荣国公。第二代荣府代善的妻子史太君，在贾

fǔ zhōng bèi fēn zuì gāo bèi zūn chēng wéi lǎo zǔ zōng dì sān dài níng fǔ de jiǎ
府中辈分最高，被尊称为老祖宗。第三代宁府的贾

jìng zhī zhī dào xué dào liàn dān shén me shì qing dōu bù guǎn bǎ guān wèi ràng gěi
敬，只知道学道炼丹，什么事情都不管，把官位让给

ér zǐ jiǎ zhēn chéng xí le jiǎ zhēn hé ér zǐ jiǎ róng jìn qíng xiǎng lè shē huá
儿子贾珍承袭了。贾珍和儿子贾蓉尽情享乐，**奢华**

yín luàn bù lǐ jiā zhèng níng fǔ yǐ jīng shì wài qiáng zhōng gān róng fǔ shǐ tài jūn
淫乱，不理家政，宁府已经是外强中干。荣府史太君

shēng yǒu liǎng ge ér zǐ yí ge nǚ ér zhǎng zǐ jiǎ shè chéng xí le guān wèi nián lǎo
生有两个儿子一个女儿：长子贾赦承袭了官位，年老

hào sè bù guǎn jiā shì tā de qī zǐ xíng shì nuò ruò yú bèn qí ér zǐ jiǎ liǎn
好色，不管家事；他的妻子邢氏懦弱愚笨，其儿子贾琏

bù wù zhèng yè tān sè tóu jī cì zǐ jiǎ zhèng rèn gōng bù yuán wài láng qī
不务正业、贪色投机。次子贾政任工部员外郎，妻

zǐ shì wáng shì jiǎ liǎn qīn shàng jiā qīn qū de shì jiǎ zhèng de qī zǐ wáng shì
子是王氏。贾琏亲上加亲，娶的是贾政的妻子王氏

de qīn zhī nǚ zhè wèi liǎn yé yě shì bú ài dú shū dàn shàn yú yán tán jī biàn
的亲侄女。这位琏爷也是不爱读书，但善于**言谈机变**，

suǒ yǐ xiàn zài zài shū shu zhèng lǎo ye jiā zhù zhe bāng zhe liào lǐ xiē jiā wù shuí zhī
所以现在在叔叔政老爷家住着，帮着料理些家务。谁知

zì cóng qǔ le wáng shì zhī hòu dào shàng xià wú yì rén bù chēng sòng tā fū ren de
自从娶了王氏之后，倒上下无一人不称颂他夫人的，

liǎn yé dào tuì le yí shè zhī dì qí zhǎng zǐ jiǎ zhū bú dào èr shí suì jiù bìng sǐ
琏爷倒退了一射之地。其长子贾珠不到二十岁就病死

le, liú xià le guǎ qī lǐ wán hé ér zǐ jiǎ lán. jiǎ zhèng de cì zǐ biàn shì bǎo
了，留下了寡妻李纨和儿子贾兰。贾政的次子便是宝
yù suī cōng míng líng yì dàn xíng wéi guài pì xìng gé guāi zhāng jiǎ zhèng qiè shì
玉，虽聪明灵异，但行为怪僻，性格乖张；贾政妾室
zhào shì shēng zǐ jiǎ huán xíng mào wěi suǒ shǐ tài jūn de nǚ ér jiǎ mǐn jià gěi
赵氏，生子贾环，形貌猥琐。史太君的女儿贾敏，嫁给
le gū sū xún yán yù shǐ lín rú hǎi
了姑苏巡盐御史林如海。

jiǎ fù de sì wèi qiān jīn fēn bié shì dà xiǎo jiě yuán chūn zhèng yuè chū yī
贾府的四位千金分别是：大小姐元春，正月初一
shēng jiǎ zhèng de zhǎng nǚ wáng shì suǒ shēng yīn xián xiào cái dé bèi xuǎn rù gōng
生，贾政的长女，王氏所生，因贤孝才德被选入宫
zhōng zuò nǚ shǐ èr xiǎo jiě yíng chūn jiǎ shè zhī nǚ sān xiǎo jiě tàn chūn jiǎ
中做女史；二小姐迎春，贾赦之女；三小姐探春，贾
zhèng de yí tài zhào shì suǒ shēng sì xiǎo jiě xī chūn jiǎ zhēn de mèi mei yīn shǐ
政的姨太太赵氏所生；四小姐惜春，贾珍的妹妹。因史
lǎo fū ren tè bié xǐ ài sūn nǚ dōu gēn zài zǔ mǔ zhè biān yí kuài dú shū gōng kè
老夫人特别喜爱孙女，都跟在祖母这边一块读书，功课
gè gè dōu bú cuò
个个都不错。

jiàng zhū xiān zǐ xià shì tóu tāi zài gū sū lín rú hǎi jiā rǔ míng dài yù
绛珠仙子下世投胎在姑苏林如海家，乳名黛玉，
yǔ bǎo yù shì dí qīn biǎo xiōng mèi zhè dài yù zhǎng de xiù měi cōng huì zài tā
与宝玉是嫡亲表兄妹。这黛玉长得**秀美聪慧**。在她
zhī qián lín rú hǎi hái yǒu guo yí ge ér zǐ zhǐ kě xī bù xìng yāo zhé wèi mí
之前，林如海还有过一个儿子，只可惜不幸夭折。为弥
bǔ sàng zǐ zhī tòng lín rú hǎi bǎ lín dài yù dàng zuò nán hái zǐ lái yǎng qǐng le
补丧子之痛，林如海把林黛玉当作男孩子来养，请了
yí ge jiào jiǎ yǔ cūn de dú shū rén zuò tā de jiā tíng jiāo shī jiāo tā dú shū rèn zì
一个叫贾雨村的读书人做她的家庭教师，教她读书认字。

èr lín dài yù běi shàng jìn jiǎ fǔ 二、林黛玉北上进贾府

lín dài yù liù suì shí mǔ qín jiǎ mǐn shēng bìng qù shì le dài yù hěn shāng
林黛玉六岁时，母亲贾敏生病去世了，黛玉很伤

xīn zài jiā shàng běn lái nián yòu tǐ ruò suǒ yǐ yī bìng bù qǐ yě jiù bú zài
心，再加上本来年幼体弱，所以一病不起，也就不再

shàng xué le fù qín lín rú hǎi zhào gù bù liǎo nǚ ér dā yīng yuè mǔ bǎ tā sòng
上学了。父亲林如海照顾不了女儿，答应岳母把她送

dào jiǎ fǔ qù dài yù běn lái bù yuàn yì qù dàn wài zǔ mǔ cuī de jǐn ér qiě
到贾府去。黛玉本来不愿意去，但外祖母催得紧，而且

fù qín yě duì tā shuō wǒ xiàn zài nián jì yě dà le yòu bù dǎ suàn zài qū
父亲也对她说：“我现在年纪也大了，又不打算再娶。

nǐ tǐ ruò duō bìng mǔ qín yòu zǒu le nǐ
你体弱多病，母亲又走了，你

wài zǔ mǔ yǒu xīn jiē nǐ qù nà biān zǐ
外祖母有心接你去，那边姊

mèi men yě duō wǒ yě jiù fàng xīn le dài
妹们也多，我也就放心了。”黛

yù zhǐ hǎo dài shàng tiē shēn yā huán xuě
玉只好带上贴身丫环雪

yàn yóu jiǎ yǔ cūn dài
雁，由贾雨村带

zhe zuò chuán wǎng jīng
着，坐船往京

chéng lái le
城来了。

dào le jīng dū jiē shì de fán huá rén yān de chāng shèng zì rán shì fēi
到了京都，街市的繁华，人烟的昌盛，自然是非
bié chù kě bǐ nà jiǎ fǔ gèng shì qì shì fēi fán jiē dōng de níng guó fǔ yǔ jiē
别处可比。那贾府更是气势非凡：街东的宁国府与街
xī de róng guó fǔ liǎng jiā zhái zǐ xiāng lián jìng rán jiāng dà bàn tiáo jiē dōu zhàn le
西的荣国府，两家宅子相连，竟然将大半条街都占了。
dài yù de wài zǔ mǔ jiù shì róng guó fǔ de shǐ lǎo tài jūn rén chēng jiǎ mǔ yǐ
黛玉的外祖母就是荣国府的史老太君，人称贾母。以
qián tā cháng tīng mǔ qīn tí qǐ wài zǔ mǔ jiā yǔ bié rén jiā bù tóng tā zhè
前，她常听母亲提起，外祖母家与别人家不同。她这
jǐ tiān jiàn de zhè jǐ ge sān děng pú fù de chī chuān yòng dù yǐ bù tóng xún cháng le
几天见的这几个三等仆妇的吃穿用度已不同寻常了。
yīn cǐ dài yù bù bù liú xīn shí shí zài yì bú yuàn duō shuō yí jù huà
因此，黛玉步步留心，时时在意，不愿多说一句话，
bù kěn duō zǒu yí bù lù wéi kǒng bèi rén chǐ xiào le
不肯多走一步路，唯恐被人耻笑了。

zǒu le yí zhèn zǐ lái dào yí zuò qì shì fēi fán de zhái yuàn qián mén kǒu
走了一阵子，来到一座气势非凡的宅院前，门口
dūn zhe liǎng ge dà shí tóu shī zǐ sān shàn shòu tóu dà mén zhèng mén shàng yǒu yí
蹲着两个大石头狮子，三扇兽头大门，正门上有一
kuài biǎn shàng miàn xiě zhe chì zào níng guó fǔ wǔ ge dà zì wǎng xī zǒu bù
块匾，上面写着“敕造宁国府”五个大字。往西走不
yuǎn tóng yàng sān shàn dà mén jiù shì róng guó fǔ le
远，同样三扇大门，就是荣国府了。

pú fù men fú zhe lín dài yù chuān guò jǐ zuò tīng táng cái lái dào jiǎ mǔ zhù
仆妇们扶着林黛玉穿过几座厅堂，才来到贾母住
de zhèng fáng dài yù gāng yí jìn wū bìn fà rú yín de wài zǔ mǔ gǎn máng yíng
的正房。黛玉刚一进屋，鬓发如银的外祖母赶忙迎
guo lai yí bǎ jiāng tā lǒu rù huái zhōng xīn gānr ròu de jiào zhe dà kū qǐ lai
过来，一把将她搂入怀中，心肝儿肉地叫着大哭起来，
dài yù yě kū ge bù tíng zhòng rén yòu shì péi zhe diào yǎn lèi yòu shì bú zhù de quàn
黛玉也哭个不停。众人又是陪着掉眼泪，又是不住地劝

jiě, kū shēng hǎo bù róng yì zhǐ zhù le dài yù zhè cái bài jiàn

le jiǎo mǔ
了贾母。

jiǎo mǔ xīn téng de lā zhe xiǎo sūn nǚ de shǒu wèn zhè wèn nà

xǐ ài zhì jí zhòng rén jiàn dài yù shēng de róu ruò biàn wèn tā

píng shí dōu zěn me tiáo yǎng dài yù shuō wǒ cóng xiǎo

shēn tǐ jiù róu ruò zì cóng néng chī fàn qǐ jiù

yì zhí zài chī yào sān suì nà nián lái le yí ge lài

tóu hé shàng hé yí ge bō zú dào rén tā men duì

wǒ fù mǔ shuō yào dài wǒ chū jiā fù mǔ bù kěn

tā men biàn shuō jì rán shě bu de tā zhǐ

pà tā de bìng cóng cǐ yě bù néng hǎo

le bù rán jiù cóng

cǐ hòu zǒng bù xǔ tīng jiàn kū shēng chú le běn jiā qīn qī wài wài xìng qīn yǒu yí gài
此后总不许听见哭声，除了本家亲戚外，外姓亲友一概

bú jiàn fēng fēng diǎn diǎn de yě bù zhī dào shuō le xiē shén me dào rú jīn wǒ hái
不见。’疯疯癫癫的也不知道说了些什么，到如今我还

shì chī rén shēn yǎng róng wán jiǎ mǔ shuō wǒ zhè lǐ zhèng hǎo pèi ne jiào tā
是吃人参养荣丸。”贾母说：“我这里正好配呢！叫他

men měi tiān duō pèi yí fú jiù shì le
们每天多配一服就是了！”

zhèng shuō huà jiān hū rán tīng dào yǒu rén biān xiào biān shuō wǒ lái chí le
正说话间，忽然听到有人边笑边说：“我来迟了，

méi néng yíng jiē yuǎn kè dài yù hěn qí guài xīn xiǎng zhè rén shì shuí wū
没能迎接远客！”黛玉很奇怪，心想：“这人是谁？屋

lǐ de rén gè gè dōu liǎn shēng bǐng qì shuí huì zhè yàng fàng sì zhèng xiǎng zhe
里的人个个都敛声屏气，谁会这样放肆？”正想着，

zhǐ jiàn yì qún pú fù yā huán yōng zhe yí ge rén zǒu jìn mén lái zhè ge rén yì shuāng
只见一群仆妇丫环拥着一个人走进门来，这个人一 双

dān fèng yǎn liǎng wān liǔ yè méi yī zhuó huá guì mào ruò tiān xiān dài yù gǎn
丹凤眼，两弯柳叶眉，衣着华贵，貌若天仙。黛玉赶

máng qǐ shēn wài zǔ mǔ què xiào zhe shuō tā shì wǒ men zhè yǒu míng de pō pí
忙起身，外祖母却笑着说：“她是我们这儿有名的泼皮

pò luò hù er nǐ jiù jiào tā fēng là zi hǎo le zhòng jiě mèi gǎn máng xiǎo
破落户儿，你就叫她‘凤辣子’好了。”众姐妹赶忙小

shēng gào su tā zhè shì liǎn sǎo zi jiù shì dà jiù mǔ de ér xí fù jiào
声告诉她：“这是琏嫂子，就是大舅母的儿媳妇儿，叫

wáng xī fèng dài yù xiào zhe jiàn guò lǐ zhè biān wáng xī fèng zǎo lā qǐ tā de
王熙凤。”黛玉笑着见过礼，这边王熙凤早拉起她的

shǒu shàng shàng xià xià zǐ zǐ xì xì de dǎ liang qǐ lái zuǐ lǐ bú zhù de kuā zàn
手，上上下下仔仔细细地打量起来，嘴里不住地夸赞

dào tiān xià jìng yǒu zhè yàng biāo zhì de rén wù wǒ jīn r cái suàn jiàn le yí
道：“天下竟有这样标致的人物，我今儿才算见了！”一

miàn yòu shuō jiǎn zhí jiù xiàng shì lǎo zǔ zong de dí qīn sūn nǚ guài bu de lǎo
面又说：“简直就像是老祖宗的嫡亲孙女儿，怪不得老

zǔ zong tiān tiān kǒu lǐ xīn lǐ fàng bu xià zhǐ kě lián mèi mei mìng kǔ gū mā zěn
祖宗天天口里心里放不下。只可怜妹妹命苦，姑妈怎

me piān jiù qù shì le shuō zhe jiù yòng pà zǐ cā lèi jiǎ mǔ xiào dào wǒ
么偏就去世了！”说着就用帕子擦泪。贾母笑道：“我

cái hǎo nǐ yòu lái zhāo wǒ kuài bié tí le wáng xī fēng mǎ shàng zhuǎn bēi wéi
才好，你又来招我，快别提了。”王熙凤马上转悲为

xǐ yòu duì dài yù shuō zài zhè lǐ jiù gēn zài jiā lǐ yí yàng yào shén me chī
喜，又对黛玉说：“在这里就跟在家里一样，要什么吃

de wán de zhǐ guǎn gào su wǒ yā tou lǎo pó er men bù hǎo le yě zhǐ guǎn gào
的玩的，只管告诉我，丫头老婆儿们不好了，也只管告

su wǒ yí miàn yòu fēn fu xià rén qù dǎ sǎo wū zi ān dùn suí cóng
诉我。”一面又吩咐下人去打扫屋子，安顿随从。

hē guo chá zhī hòu dà jiù mu xíng fū ren lǐng zhe dài yù qù bài jiàn dà jiù jiū
喝过茶之后，大舅母邢夫人领着黛玉去拜见大舅舅

jiǎ shè zhī hòu dài yù yòu lái dào èr jiù jiū jiǎ zhèng chù èr jiù mu wáng fū ren
贾赦，之后黛玉又来到二舅舅贾政处。二舅母王夫人

gēn tā shuō le yí huì huà nǐ sān ge jiě mèi dōu shì jí hǎo de zhǐ shì wǒ
跟她说了一会儿话：“你三个姐妹都是极好的，只是我

yǒu yí ge **孽根祸胎** shì jiā lǐ de ‘hùn shì mó wáng’ yǐ hòu nǐ bú yòng
有一个**孽根祸胎**，是家里的‘混世魔王’，以后你不用

lǐ tā nǐ zhè xiē jiě mèi dōu shì bù gǎn zhān rě tā de dài yù zài jiā céng tīng
理他，你这些姐妹都是不敢沾惹他的。”黛玉在家曾听

mǔ qīn shuō guo zhè wèi biǎo xiōng chū shēng shí zuǐ lǐ xián zhe yí kuài yù suǒ yǐ qǔ
母亲说过，这位表兄出生时嘴里衔着一块玉，所以取

míng bǎo yù tā bù xǐ huan dú shū zuì ài yǔ jiě mèi men wán yóu yú wài zǔ
名宝玉。他不喜欢读书，最爱与姐妹们玩，由于外祖

mǔ chǒng ài suǒ yǐ wú rén gǎn guǎn dài yù yú shì xiào zhe shuō jiù mu shuō de
母宠爱，所以无人敢管。黛玉于是笑着说：“舅母说的

kě shì nà wèi xián yù ér dàn de gē ge wǒ zài jiā cháng tīng mǔ qīn tí rú jīn
可是那位衔玉而诞的哥哥？我在家常听母亲提。如今

wǒ lái le zì rán shì hé jiě mèi men yí kuài wán de xiōng dì men zì rán shì líng
我来了，自然是和姐妹们一块儿玩的，兄弟们自然是另

zài yí chù qǐ yǒu qù zhān rě zhī lǐ wáng fū ren tīng le shuō dào zhè
在一处，岂有去沾惹之理？”王夫人听了，说道：“这
wǒ jiù fàng xīn le
我就放心了。”

chī guo wǎn fàn jiǎ mǔ yào hé dài yù shuō shuō huà zhèng shuō huà jiān zhǐ
吃过晚饭，贾母要和黛玉说说话。正说话间，只
tīng jiàn wài miàn yí zhèn jiǎo bù shēng xiǎng yā huán jìn lái xiào zhe shuō bǎo yù lái
听见外面一阵脚步声，丫环进来笑着说：“宝玉来
le dài yù xīn zhōng zhèng yí huò zhe zhè ge bǎo yù yě bù zhī shì zěnyàng
了！”黛玉心中正疑惑着：这个宝玉，也不知是怎样
de yí ge wán tóng dào bù rú bú jiàn zhè ge chǔn wù yě hǎo zhèng xiǎng zhe yí
的一个顽童？倒不如不见这个蠢物也好。正想着，一
wèi shào nián gōng zǐ yǐ zǒu jìn wū mén tā miàn sì zhōng qiū zhī yuè sè rú chūn
位少年公子已走进屋门，他面似中秋之月，色如春
chén zhī huā bìn ruò dāo cái méi rú mò huà mù sì qiū bō bó zi shàng yǒu
晨之花，鬓若刀裁，眉如墨画，目似秋波，脖子上有
yí gēn wǔ sè sī tāo jì zhe yí kuài měi yù dài yù yí jiàn xīn lǐ yì jīng
一根五色丝绦，系着一块美玉。黛玉一见，心里一惊：
wǒ zài nǎr jiàn guo tā zěnyā zhè me yǎn shú
“我在哪儿见过他？怎么这么眼熟？”

zhǐ jiàn zhè bǎo yù xiàng jiǎ mǔ qǐng le ān jiǎ mǔ biàn mìng hái bú kuài qù
只见这宝玉向贾母请了安，贾母便命：“还不快去
jiàn le nǐ niáng lái bǎo yù zhuǎn shēn qù le yí shí huí lái zǎo yǐ huàn le
见了你娘来。”宝玉转身去了。一时回来，早已换了
yí shēn dǎ ban yuè fā xiǎn de yīng jūn jiǎ mǔ xiào dào wài kè hái méi jiàn
一身打扮，越发显得英俊。贾母笑道：“外客还没见，
jiù bǎ yī fu huàn le hái bú kuài qù jiàn nǐ mèi mei bǎo yù chū cì jìn mén zǎo
就把衣服换了。还不快去见你妹妹。”宝玉初次进门早
yǐ zhù yì dào duō le yí wèi jiě mèi biàn liào dìng shì lín gū mā zhī nǚ yú shì
已注意到多了一位姐妹，便料定是林姑妈之女，于是
gǎn jīn shàng qián xíng lǐ xì kàn lín gū niang de róng mào liǎng wān sì cù fēi cù juàn
赶紧上前行礼，细看林姑娘的容貌，两弯似蹙非蹙眉

yān méi yì shuāng sì qī fēi qì hán lù mù xián jìng shí rú jiāo huā zhào shuǐ xíng
烟眉，一双似泣非泣含露目，**娴静**时如姣花照水，行

dòng chù sì ruò liǔ fú fēng bǎo yù kàn bà lì kè tuō kǒu ér chū wǒ jiàn guo
动处似弱柳扶风。宝玉看罢，立刻脱口而出：“我见过

zhè ge mèi mei jiǎ mǔ xiào le shuō yòu hú shuō le nǐ men nǎ li jiàn
这个妹妹！”贾母笑了，说：“又胡说了，你们哪里见

guo bǎo yù shuō suī méi jiàn guo què kàn zhe miàn shàn xīn lǐ dào xiàng shì
过？”宝玉说：“虽没见过，却看着面善，心里倒像是

jiǔ bié chóng féng yì bān bǎo yù zǒu dào dài yù shēn biān zuò xià wèn dào mèi
久别重逢一般。”宝玉走到黛玉身边坐下，问道：“妹

mei kě céng dú shū dài yù huí dá zhǐ shàng le yì nián xué shāo wēi rèn de
妹可曾读书？”黛玉回答：“只上了一年学，稍微认得

jǐ ge zì bǎo yù wèn biǎo zì
几个字。”宝玉问：“表字

shì shén me dài yù shuō wú
是什么？”黛玉说：“无

zì bǎo yù xiào dào wǒ sòng mèi
字。”宝玉笑道：“我送妹

mei yí zì mò ruò pín pín èr
妹一字，莫若‘颦颦’二

zì zuì miào zhòng jiě mèi dòu xiào dào nǐ
字最妙。”众姐妹都笑道：“你

yòu hú biān le bǎo yù zhēng biàn dào cóng gǔ
又胡编了。”宝玉争辩道：“从古

yǐ lái hú biān de duō le piān piān zhǐ yǒu
以来，胡编的多了，偏偏只有

wǒ shì hú biān de bù chéng yòu wèn dài
我是胡编的不成？”又问黛

yù mèi mei nǐ yě yǒu yù ma
玉：“妹妹，你也有玉吗？”

dài yù jué de yǒu diǎn qí guài xīn xiǎng kě
黛玉觉得有点奇怪，心想：可

